

Na houpačce
středního věku

Veronika Málková

Veronika Málková je také žena středních let, která nedávno oslavila své čtyřicáté narozeniny. Žije v klidné vesničce ve Východních Čechách s manželem a dvěma syny. Vystudovala Vysokou školu zemědělskou v Praze, která má ke studiu na literární akademii nebo jiné škole pro budoucí spisovatele obzvlášť daleko. Psáním, ať už poezie nebo povídek, se zabývá od útlého dětského věku. Vždy psala jen do „šuplíku“ sama sobě a svému nejbližšímu okolí pro radost. Ke svým čtyřicátým narozeninám se však rozhodla svůj poslední příběh „Na houpačce středního věku“ zveřejnit a nadělit ho nejen sobě a blíž kému okolí, ale umožnit i ženám z široké veřejnosti si jej přečíst. Příběh není autorčinou autobiografií.

„Co je?“ drze jsem na něj štekla.

„Promiň, ale už bys neměla pít, myslel jsem...“ chtěl pokračovat Joshua, ale já ho nenechala domluvit.

„Cos myslel? Myslel sis, že už se nemůžu zamilovat a najít si jiného muže? Chci jít tancovat... s ním,“ ukázala jsem na Pavla, který vrávoral po parketu, neboť mu už taky pár promile v žilách kolovalo.

„Tak teda jdi a promiň, že mám o tebe strach,“ trucovitě mně dal volnost Joshua.

Zmobilizovala jsem svoje inteligenční mozkové závity a sedla si ke stolu vedle Joshuy. Pohled na vrávorajícího Pavla opravdu nebyl obrazem dokonalosti mého nového milence. Mluvila ze mě ješitnost a alkohol – ano, i ženy umí být ješitné.

„Jsem unavená, bylo toho na mě až dost. Odvezeš mě domů, prosím tě?“ smířlivým tónem jsem poprosila Joshuu.

„Pojď, rozloučíme se se svatebčany a pak hned zavolám taxíka,“ odpustil mně moje předchozí štekání Joshua.

Pochválili jsme Ivetě a Štefanovi jejich vzorně připravenou svatbu, ještě jednou jim popřáli do života jenom to dobré a rozloučili jsme se.

Joshua seděl na místě spolujezdce a mě uskladnil na zadním sedadle. Asi abych mu případně nepozvracela ten jeho dokonalý oblek, pomyslela jsem si v opilosti. Na zadní sedačce taxíku jsem si musela klimbnout. Nepamatuji si totiž, jak jsem se dostala z auta ven, nicméně jsem se najednou ocitla na Václaváku? Vidím dobře koně? Nebo mám halucinace? Vysočany tohle rozhodně nejsou!

„To ti teda pěkně děkuju. Proč jsi ho nechal odjet? Teď abych sháněla novýho...“ bručela jsem do tmy a rukou bezvládně mávala k právě odjíždějícímu taxíku.

ISBN 978-80-87590-95-9

9 788087 590959

Veronika Mášková

Na houpačce středního věku

© *Veronika Málková, 2015*
www.suplik.cz
ISBN PDF 978-80-7550-001-4

„Za dva měsíce nás čeká Brno,“ přerušila jsem Zdeňkovo tradiční televizní rozjímání u večerních zpráv na jedničce.

„Říkám ti to raději s předstihem, aby sis udělal volno.“

Zdeňk se neochotně natáhl přes konferenční stolek a přisunul si k ruce stolní kalendář.

„A kolikátého přesně?“

„Patnáctého.“

„To už bude zase půl roku pryč?“ otráveně procedil Zdeňk mezi zuby.

„Stojíš ještě vůbec o to, mít se mnou dítě?“ reagovala jsem dost podrážděně na jeho nejapnou poznámku.

„Neblázni, Viktorie, vždyť přece víš, že o to stojím stejně jako ty. Jsi zase podrážděná díky té šílené dávkce hormonů, co ti koluje v žilách,“ trochu rezignovaně odpověděl Zdeňk a dál přitom hltal v tuhle chvíli už sportovní noviny.

Zdeňk měl v mnohém pravdu. Byla jsem podrážděná, nadopovaná hormony a unavená z věčných neúspěchů a zklamání. O dítě se pokoušíme už šest let. Za ty roky se Brno stalo mým druhým domovem a milé zdravotní sestry z centra asistované reprodukce vnímám téměř jako sestry vlastní. Ve svých třiceti devíti letech mám neblahý pocit, že mně po těch všech neúspěšných pokusech o těhotenství ujíždí vlak rodičovství a mateřství. Nesešli jsme se se Zdeňkem zrovna ideálně – jemu byla diagnostikována astenozoospermie, což je nedostatečná pohyblivost těch mikroskopických hadíků ocásků, a já se zase peru s velmi nepravidelným cyklem, proto u mě dochází méně často k ovulaci. Absolvovali jsme všechna možná (myslím dle některých vyšetřovacích metod i dost nemožná) vyšetření, prošli si již osmi výkony IVF ve vyhlášeném centru asistované reprodukce při gynekologicko-porodnické klinice FN v Brně (myslím, že cena všech i tak neúspěšných výkonů se blíží ceně menšího domku na periferii Prahy), a stále NIC. Na našem soužití se Zdeňkem se tahle nepřipečená osuda taky neblaze podepsala – náš vztah někdy připomíná skomírající románec dvou starých unavených lidí, kteří ještě ze zbytku svých sil tajně doufají v nemožné, a přesto by si rádi i na sklonku života splnili svůj největší sen. Nicméně především MŮJ největší sen. Zdeňk už víceméně rezignoval a vypadá to, že se s danou situací

smířil víc, než je zdrávo. Asi bych mu to neměla mít za zlé, neboť si ve svých dvaapadesáti letech zvykl na svůj životní standard, klid u televize, ryzí pravidelnost všech denních úkonů, a popravdě malé řvoucí miminko, které vnese do každé domácnosti chaos a zmatek, by mu nemuselo být úplně po vůli. Před šesti lety nahlížel na celou situaci jinak – byl plný elánu, plánů, nadšení a hlavně byl o šest let mladší. A v neposlední řadě si myslí, že máme všechno, tedy KROMĚ dítěte, ale to už teď trápí jenom mě. Třikrát ročně dovolená – v létě povětšinou u moře v Evropě, v zimě lyžování v Alpách a mezi lednem a březnem tři týdny až měsíc v exotických končinách.

„Co si stěžuješ, není právě tohle to, o čem jsme na veřejce všechny snily?“

„Jsi jediná, které se to splnilo,“ zlehčovala při odpolední kávě v baru „U kulaté báby“ moje trable Iveta, spolužačka a nejlepší kamarádka z vysoké.

„Dopadla bys snad radši jako já?“ ironicky se zašklebila.

„Tři děti, dva otcové, dvě pompézní svatby a skoro vzápětí dva nechutné rozvody, plat dvacet tisíc hrubýho, věčný boj o alimenty...“ horlivě se rozlítostnila Iveta.

Je pravda, že na škole bylo všechno jiné, měly jsme bláznivé touhy a snily jsme o své budoucnosti s nasazenými růžovými brýlemi. Vy-modelovaly jsme si úchvatného pozorného muže, se kterým se budeme mít jako v bavlnce, budeme opečovávané, naše děti budou ty nejšťastnější a nejzaopatřenější mrňata pod sluncem...

Konec pohádky, tedy pro Ivetu určitě. S prvním manželem otěhotněla v posledním ročníku na vysoké. Jirka byl „náhodný kolemjdoucí“, který se jedné sobotní noci přimotal do Music clubu Zlatý strom a ve značně podroušeném stavu strávil s mojí podobně vyhlížející kamarádkou noc. A na problém bylo zaděláno. To, že si Jirka Ivetu vzal, nebylo jeho ryzí povahou a touhou usadit se a plodit potomky. Největší zásluhu na sňatku s ním měl Ivetin dvoumetrový a sto čtyřicet kilogramů vážící otec s maďarskými kořeny a náturou. Jakmile se dozvěděl, že jeho jediná dcera byla přivedena tímhle „mrňavým chlívákem“ (tak z počátku Jirku častoval) do požehnaného stavu a ještě k tomu půl roku před koncem studia na vysoké, udělal nemožné

a vlastně dodnes nikdo neví, jakým způsobem donutil Jirku si Ivetu vzít. Malý Daník se sice narodil do úplné rodiny, ale její celistvost nemohl udržet ani zázrakem. Iveta a Jirka byli naprosto odlišní lidé – ona vzdělaná, sečtělá se zájmem o kulturu a cestování, on o tři roky mladší instalatér se zájmem o zábavu, pivo a ženský. Rozvedli se ani ne po roce. Ivetin otec si s pláčem sypal popel na hlavu, co že to své jediné dceruše způsobil a proč ji nutil do vztahu s takovým „mrňavým chlívákem“. Po půl roce našla Iveta toho pravého, jak sama o Adamovi mluvila. Byl to projektant v jedné pražské firmě, měl vlastní byt a názory. Za necelé čtyři měsíce od jejich seznámení byla Iveta zase těhotná, ale i zamilovaná a zdálo se, že Adam je na tom stejně. Svatba byla opravdu pompézní, Ivetin tatínek se jí tím asi snažil vynahradit předchozí zpackané manželství. Kdo ví – možná si i díky druhé svatbě svojí šťastné dcery konečně odpustil svůj tvrdošíjný nátlak na svatbu s Jirkou. Krátce po svatbě přibyl ke dvouletému Daníkovi i bratr Adámek. A jelikož se o Ivetu „stačí jen otřít“, jak se říká, a jelikož kojení je stoprocentní antikoncepce (jak Iveta s jistotou tvrdila), byla do deseti měsíců Daníkovi a Adamovi představena i jejich malá sestřička Markétka... Kolotoč kolem tří malých dětí ve dvoupokojovém bytě, naprostá absence soukromí, romantických chviliek a kulturních zážitků měla za následek postupné odcizování Adama, který byl jako raketa vystřelen do náruče zralé kolegyně z práce, která už měla děti odrostlé a zcela samostatné. Ivetě zůstaly oči pro pláč, tři děti a dvoupokojový byt. Nebýt maximální pomoci Ivetina otce, a troufám si říct, že i mojí, kdo ví, jak by Iveta v prvních letech po druhém rozvodu dopadla.

Bylo mně jí líto, a přece jsem jí strašně záviděla – ty tři děti. Nakonec se naše role prohodily – utěšovala a konejšila jsem já ji, půjčila jí (myslím, že bez jistoty návratu) deset tisíc a alespoň před ní a tak trochu naoko přiznala, že jsem ta nejšťastnější a nejvíc nevděčná ženská na světě, která se musí polepšit.

Měla jsem pocit, že můj současný život splývá v jeden slitý obraz plný večírků, rautů, obchodních večerí, reprezentačních plesů a luxusních dovolených. Zdeněk zářil štěstím, měl všechno, po čem kdy toužil – inteligentní přítelkyni s vcelku slušnou vizáží, lukrativní

post generálního ředitele vysoce úspěšné společnosti, sedmipokojový dům v Praze těsně před kolaudací a mnoho jiných benefitů, které pojal jako samozřejmost sobě vlastní. „Brno“ už bral jako nedílnou součást našeho života, která na chvíli rozvířila debaty, co by, kdyby se povedlo, ale stejně tak jako vzplanula, tak zase rychle uhasla pod tíhou opětovného nezdaru. Snad jsem si už Zdeňka vůbec nedokázala představit v situaci, kdyby se přece zadařilo – jak by se tvářil, jak by reagoval, jaký by vlastně byl jako otec...

„Nezapomeň zabalit plavky, chtěl bych se aspoň v neděli trhnout do wellness centra,“ vriskal Zdeněk radostně jako malý kluk.

„Nechceš jet sám? Nemám moc náladu, Brno už je na spadnutí, radši bych odpočívala,“ snažila jsem se ho přesvědčit, leč marně.

„Na chatě si odpočineš víc než v Praze. Naši přivezou spoustu jídla a v sobotu půjdeme na běžky. Moc sněhu sice není, ale ty stejně na žádné dlouhé vyjížďky nejsi. V neděli se stavíme na oběd a potom pojedeme do toho wellness,“ nacpal mi Zdeněk do hlavy svou představou o detailně naplánovaném víkendu.

Chatu, nebo spíš menší hrádeček na Orlíku koupil Zdeněk před rokem a od té doby se se Zdeňkovou „dokonalou“ matkou vídáme víc, než je vůbec zdravo. Zdeňka staršího jsem si oblíbila hned při našem prvním setkání – hlavně mně ho bylo líto, jak bezvládně visí ve spárech té saně. Je to dobrák, který nesnáší hádky, povyšování se nad druhými a bolestně nenávidí překrucování pravdy, z čehož se pochopitelně zákonitě stává lež. Přesným opakem je paní Svatava Matrhornová, Zdeňkova matka. Celých jedenáct let, co je mou „skorotčyní“, pravidelně slýchám, jaké terno jsem se Zdeněčkem udělala, jak si ho MUSÍM vážit a hýčkat ho, MUSÍM mu podstrojovat a MUSÍM mu být vlastně za všechno vděčná. V těch chvílích jejího kázání si vždycky připadám jako ta nejhoupější absolventka učňáku pro blbé a ještě blbější, jako nicka, která do našeho vztahu snad kromě urputného vřeštění po dítěti nepřinesla zholu nic. Není to pravda. V Kanadě jsem si vydělala slušné peníze, koupila si v Praze byt 3+1, který jsem neprodala ani přes několikaleté negativní reakce Zdeňka a paní Matrhornové.

„K čemu budeš držet takový byt? To se chceš po zbytek života štvát s podnájemníky, prosím tě?“ pletla se do mých osobních věcí neustále paní Matrhornová.

„Zdeněček vám přece nechal postavit luxusní sídlo v Malešicích. Není dobré, když budeš mít i tenhle nelukrativní byt, ani to nedělá dobrý dojem pro okolí. Vypadá to, jako bys do něj snad chtěla někdy utíkat,“ uhodila hřebíček na hlavičku „skorotchýně“.

Ano, přesně to je jeden z důvodů, proč se nehodlám bytu zbavit. Chci mít zadní vrátka, svých pár metrů čtverečních, které mně říkají „paní“ a kde se můžu schovat, přemýšlet, truchlit... Taky jsem na sebe pyšná, že jsem si v osmadvaceti dokázala koupit svůj vlastní, hypotékou nezatížený byt. V těch dobách jsem ještě o nějakém Zdeňkovi neměla ani tušení a mnohdy mám pocit, že jsem byla tak nějak šťastnější, veselejší, bohatší... než jsem právě teď.

Vyjeli jsme z vylidňující se Prahy směrem na Orlík.

„Nedohaduj se s mámou, Viki, prosím,“ prosebně zažadonil Zdeněk.

„Nebudu, nemusím se s ní bavit vůbec. Ale prosím tě, ať na mě neútočí. Jsem citlivější než jindy, nemusela bych to ustát,“ popravdě jsem mu odpověděla, i když jsem věděla, že přesně tohle Zdeněk slyšet nechtěl.

„Promluvíme s ní, až přijedeme, souhlas?“ usmál se a přešel mně rukou po koleni.

Měl dobrou náladu, to už za ta léta po jeho boku poznám. Začalo mě ještě víc než před tím mrzet, že se necháme unášet na Orlík, kde nám staroušci budou dělat společnost. Radši bych si s ním užívala v Praze a oddávala se jeho dobré náladě a odpočinku ve dvou. Poslední dobou jsou takové chvíle spíš vzácností.

Škoda Yetti manželů Matrhornových už stála před chatou. Vypadalo to, že právě přijeli, neboť Zdeněk starší byl obtěžkán kufry a vlekl se s nimi do patra. Madam Matrhornová nám afektovaně mávala a skákala pod auto.

„Zdeněčku, zlato, jsem tak ráda, že tě zase vidím,“ vrhala se matka Zdeňkovi kolem krku.

„Viktorie, nepřibrala jsi? Ale, Zdeněčku, ty jsi nějaký hubenější, máš toho teď hodně v té nejvyšší funkci, co? A taky pořád dokola ty peripetie s dítětem, to člověku taky na náladě nepřidá,“ utrápeně chrčila jednu jedovou slinu za druhou moje „skorotchyně“.

„Ahoj, mami,“ políbil letmo matku na obě tváře Zdeněk.

„Dobrý den,“ podala jsem paní Matrhornové chladně ruku.

„Kdypak už mně konečně budeš říkat maminko?“ povzdychla si na oko sklesle Zdeňkova matka.

Myslím, že si Zdeněk právě stačil všimnout mé nálady na bodu mrazu a stihl včas zasáhnout. Odvedl si matku lehkým zatáhnutím za loket stranou a něco jí pod stříbrným smrkem na zahradě špital do ucha. Nevím, co jí řekl, nicméně od té doby na mě paní Matrhornová jen se soucitným úšklebkem pokyvovala. Kromě avizované dvouhodinové zábavy na běžkách jsem proseděla skoro celý víkend u hřejivé pece s knížkou v ruce. Nicméně mně nemohly uniknout neustálé klepy madam Matrhornové, snůšky drbů a lži na všechny známé a neznámé osoby a neustálé vrtání a zasahování do našeho soukromí. Řešil se dokola MŮJ byt, MŮJ dlouhotrvající a již trapně nesnesitelný zájem o asistovanou reprodukci – protože proč se už proboha nesmím s tím, že budu jenom bohatá a obletovaná přítelkyně pana generálního. Jak by se nám v tom slunném mrazivém dni dýchalo všem na chatě líp bez přítomnosti Zdeňkovy matky, napadlo mě v neděli při balení kufru. Paradoxně nejpříjemnější událostí celého víkendu (tedy kromě přečtení Čtyř dohod a Sofiina světa) byla procházka zasněženým lesem s panem Matrhornem. Mluvil se MNOU a o MNĚ – zajímal se o „Brno“, o MOJE počáteční studium francouzštiny, kterou jsem si k angličtině a španělštině chtěla přibrat. Jako jediný z celé jejich rodiny mně posvětil MOJE odhodlání ponechat si svůj útulný byt ve Vysočanech. S ním jsem zapomněla na všechno zlé a do Prahy jsem se přece jen vracela s dobrou náladou.

Po absolvování filozofické fakulty v Praze jsem se rozhodla (ostatně jako většina spolužáků z ročníku) odjet na zkušenou do ciziny. Toto vskutku originální rozhodnutí se nabízelo zcela samozřejmě, neboť

jsem studovala v angličtině obor mezikulturní komunikace. Zvítězila Kanada, kam jsem na PÁR měsíců odjela na stáž. Po skoro pěti letech jsem se pompézně vracela do rodných Čech s tučným kontem na svém účtě, nabytými zkušenostmi a touhou změnit svět. Byla jsem však obohacena ještě o jednu zkušenost. Po dobu odloučení jsem se sblížila se svou sestrou tak, jak se mně to nepodařilo za celých dvacet tři let společného soužití v Čechách. A to bylo možná to úplně nejcennější na celé mé „zkušené“ v Kanadě. Petra byla o čtyři roky starší a vždycky byla „divná“. Zcela jí minuly trable a touhy náctiletých puberťaček, čímž mně byla pochopitelně v dobách mé nejvíc nesnesitelné puberty několikrát denně dávana za vzor. Petra byla spíš introvert, veškerý svůj volný čas trávila v knihovnách, muzeích, na besedách s cestovateli... Kromě toho závodně plavala a špičkově hrála basket. Já do svých patnácti let přečetla čtyři povinné knihy na základce, obsah ostatní povinné četby jsem si už jen stahovala z internetu. Před výstupem na jakýkoliv hrad se mně již pod kopcem udělalo většinou špatně a v muzeu jsem nebyla dodnes. Dva roky jsem hrála na klavír, ale jelikož se to nedalo poslouchat, velice brzy jsem s tím skončila. Sport? Nikdy a žádný. A přesto jsme s Petrou vlastní sestry... Komunikace mezi námi se změnila asi před třemi roky, kdy mně opravdu zcela nečekaně Petra napsala do Kanady několikastránkový dopis. V dnešní době plné mailů, scapů a facebooku trochu neobvyklé, ale u Petry mě nikdy nic neobvyklého nepřekvapovalo. Obsah sdělení byl natolik nečekaný, že jsem ihned po dočtení poslední věty v něm pochopila způsob jeho prezentace. Bylo to přiznání, při kterém jsem i na tu dálku cítila padat ohromné břímě. Přiznání nelehké, ale tolik osvobozující. Přiznání, při kterém Petra cítila ponížení, potupu, ale které jí zachránilo život a úsměv na rtech. Přiznání k homosexualitě.

Petra se vdávala poměrně narychlo, neboť jedna cestovatelská beseda s egyptologem Martinem měla nenadále pokračování v jeho jednopokojovém bytě na Jižním Městě. Malý Mareček se narodil dva měsíce po svatbě a byl a dodnes je zázračným sluníčkem celé naší rodiny, ostatně je to jediné mámino vnouče. Martin s Petrou dlouho nepobyl – jednak ty věčné výpravy do Egypta a pak kromě pár zhlédnutých diapozitivů z cest toho spolu moc společného neměli. Kromě Marka. Jejich rozvod proběhl tak klidně, že o něm celý rok netušila

ani drbna Duzbabová z přízemí našeho dejvického činžáku. Martin se z cest rád zastavil „doma“ u Petry a Marečka, bral je oba do ZOO, jezdili společně na výlety a měli se upřímně rádi. Často jsem měla pocit, že si spolu rozumí o mnoho víc než před svatbou a v manželství. Po čase si ale pochopitelně zdravý a pohledný Martin našel přítelkyni. Ta nikdy nebyla Petře trnem v oku. Marečka si oblíbila, jen do ZOO a na společné výlety už jezdili ve čtyřech.

„Na co, prosím tě, čekáš? Přece nebudeš s Márou pořád sama? Víš, že Marečka ráda kdykoliv pohlídám, tak si někam vyjdi!“ lamentovala čím dál častěji máma.

A tak si ségra dala přece jenom říct a občas někam vyrazila. Máma byla v sedmém nebi, neboť Petra den ode dne jenom kvetla, na tváři samý úsměv a jiskra v oku. Sebevědomí rozdávala na potkání a nikomu nemohlo ujít, že je doopravdy šťastná. Máma mě o tak příjemné změně v Petřině a Marečkově životě nezapomínala pravidelně informovat do Kanady a dmula se pýchou, jak se jí podařilo zarputilou dceru přesvědčit a jak ji díky své mazanosti učiní opět šťastnou. Kdyby chudák měla už tenkrát tušení, jak se věci mají...

Den seznámení mojí matky s Petřinou partnerkou byl na spadnutí.

„Pomůžeš mně s okny, Pěťo?“ požádala máma jednoho úterního odpoledne.

„S jakými okny?“ nechápavě se otázala Petra, neboť byl červenec – to znamená velikonoční svátky daleko za námi a ty vánoční zase v nedohlednu.

„Musím do soboty ještě umýt okna. Ve středu jsem objednaná k Marušce na trvalou, ve čtvrtek naložím svíčkovou, v pátek budu vařit a upeču ty tvoje oblíbené ořechové řezy. Trochu to tady ještě přesmýčím a v sobotu už si chci sednout a jenom se těšit,“ potutelně se na Petru usmála máma.

„To víš, že je umyju,“ vzdychla Petra a mravenci jí při představě toho seznamovacího fiaska běhali v celých koloniích kolem žaludku.

„Jen doufám, že sobotní seznámení nebude mít pro mámu fatální následky,“ začala v duchu zoufale pochybovat Petra.

„Je to přesně podle mých představ, mám radost, že jsme to stihly,“ hlesla v sobotu ráno roztouženě máma a svalila se do křesla.

Když zazvonil zvonek, máma přestala skoro dýchat a toužebně očekávala příchod pana Božského, který do života Petry vstoupil tak trochu i její zásluhou. Zprvu nepochopila, proč ta žena stojí v chodbě s papuči na nohou, protože právě teď nebude žádné podomní prodejce vysvětlovat, že nemá zájem o hrnce za pouhých dvacet pět tisíc a ani o zcela přírodní kosmetiku z Mrtvého moře. Ale proč ji proboha Petra obula do papučí, proč ji rovnou nevykázala z bytu ven? Zrovna teď, když tak toužebně očekáváme JEHO příchod. Máma kvapně přešla z naklizeného obýváku do neútné chodby a chtěla otravnou prodejce vyhodit sama, když se najednou před jejíma očima vynořil puket rudých růží ovázaný bílou stuhou.

„Mami, chtěla bych ti představit Dagmar,“ třesoucím se hlasem pronesla Petra.

„No ale, Petro, myslíš si, že je teď zrovna vhodná chvíle na návštěvu kamarádky?“ vzdychla stále ještě nic nechápající máma.

Najednou se do debaty vložila sama Dagmar.

„Domnívám se, paní Jáklová, že já jsem právě ta návštěva, kterou očekáváte.“

A někdy v tuhle chvíli to začalo pomalu mámě docházet. O špatném vtipu přestalo být pochyb v okamžiku, kdy Mareček vyletěl z pokoje a hrnul se k Dáše jako ke staré známe se slovy: „Ahoj, teto, už se těším, až půjdeme v úterý na ten basketbalový zápas. Lístky už jsi sehnala?“

Během několika málo minut se toho odehrálo moc – Petra naložila mámu do auta a vezla ji do nemocnice, protože bylo zcela zřejmé, že jí slábně tep, krevní tlak letí vzhůru, o mozek se pokouší mrtvice a srdce pumpuje jako o závod. Opravdu si mámu nechali přes noc v nemocnici na pozorování, protože prý nevypadala moc dobře. Ráno ji ale propustili s tím, že to byla jen chvilková indispozice a že se musí jen víc šetřit.

Trvalo měsíc, než máma vůbec s Petrou promluvila, a to nikoliv o Dagmar, ale o běžných rutinních záležitostech – jako například, že mají v Lidlu v akci slunečnicový olej za dvacet čtyři devadesát a že dvorní kadeřnice Maruška už tou novou zázračnou dietou zhubla čtyři kila. Jako by Dagmar byla jen noční můra, která už je pryč a neexistuje. Na skypu se máma objevovala oproti jindy zřídka a maily mně od ní přišly tak dva do měsíce – mám se dobře, Mareček roste

jako z vody, těším se na tebe, až konečně přiletíš. Petra psala a ozývala se i za ni. Tentokrát by dopisy nestačily, tak už i má sestra začala používat výplody moderní doby a komunikovaly jsme spolu prostřednictvím všech dostupných sítí. Někdy jsem měla pocit, jako bych u všeho toho dění byla taky. Rozhodla jsem se, že už nemá cenu oddalovat návrat domů. Chtěla jsem se s Kanadou definitivně rozloučit do dvou měsíců, v práci jsem už podala výpověď. Po zralé úvaze jsem došla k rozhodnutí, že mě máma potřebuje víc než jindy a že bych do té jejich dusné atmosféry měla vlítnout a trochu ji pročistit.

Nesnáším letadla, proto jsem si naordinovala jednu růžovou tabletku lexaurinu a bezmyšlenkovitě ji zapila panákem whisky. V letadle jsem usnula dřív, než se letuška stihla přijít optat, co bych si dala ještě k pití.

Zatímco se letadlo vznášelo deset kilometrů nad Atlantikem, doma se chystaly uvítací ceremonie.

„Mami, vyzvedneme tě v jednu, letadlo má přistát ve čtrnáct dvacet pět, tak ať to máme v klidu,“ telefonovala Petra.

„Vyzvedneš mě ty a Mareček?“

„Já, Mareček a Dagmar,“ zněla poněkud podrážděnější odpověď na druhém konci telefonu.

„Víš, co? Asi bychom se v autě všichni mačkali, vezmu si taxíka a dáme si sraz až v letištní hale, jo?“ rozhodla nakonec máma.

„Dobře,“ byla jediná možná odpověď Petry.

Petra moc dobře věděla, že nemá cenu mámu prosit, přesvědčovat ji a ani se rozčilovat. Chce to snad jenom čas. Mareček se s danou situací, že má vlastně najednou dvě mamky nebo jednu mamku a jednoho „taťku v sukních“, vypořádal s takovou lehkostí, že jsme mu to všichni mohli jenom závidět. Zamiloval si Dášu hned, ona jeho taky a Petra byla natolik spokojená, že byl vztah trochu neobvyklé rodiny naprosto příkladný.

Ještě pár minut a jsme dole, mísily se ve mně všemožné pocity – po pěti letech zase doma. Hrozně moc se těším a zároveň zažívám nepředstavitelný strach a snad i trému. Kola se s šilným skřípáním a poněkud nepohodlným dosedem dotkla letištní runwaye. Uf – žiju a jsem doma!

„Kde je?“

„Letadlo už přistálo,“ nervózně se rozhlížela Petra po letištní hale a jezdila očima po davech lidí, ve kterých se snažila najít mámu.

Dáša se naklonila k Petře a špitla jí do ucha: „Myslím, že už ji vidím.“

Máma stála opodál, aby měla výhled nejen na spokojenou Petřinu rodinu, ale i na východ od letadla, kde jsem se každou chvíli měla objevit já.

„Už ji vidím,“ překvapivě jako první zareagoval Marek a s nataženou rukou a vztyčeným ukazováčkem mi běžel naproti.

„Marečku!!“ vykřikla jsem jako smyslů zbavená a z očí se mně okamžitě začaly koulet slzy. Popadla jsem ho do náručí a... málem si hned po přistání přivodila housera. Už to nebyl ten tříletý klučina, kterého jsem před pěti lety laskala v náručí.

„Mami, jsem tak ráda, že už jsem zase s vámi,“ objala jsem dojatou mámu.

„Konečně z masa a kostí a nejenom na web kameře, nazdar, sé-grááááá,“ doslova zařvala na letištní halu Petra a objala mě tak, že jsem cítila chvilkovou dušnost.

Opodál postávala Dagmar s opatrným úsměvem ve tváři a s nervózně si pohrávajícími prsty na rukou. Rozhodla jsem se jí to usnadnit, neboť si myslím, že přehlížení ze strany naší matky jí na náladě rozhodně nepřidávalo.

Udělal jsem k ní pár kroků a objala ji. „Jsem ráda, že tě konečně poznávám. Mám ale pocit, jako bych tě znala už odnepaměti. Petra mě pravidelně o vašem vztahu informovala,“ uvedla jsem na pravou míru.

Ledy se prolomily a atmosféra napětí se rozplynula. Máma sice svým pohledem neopomenula dát najevo, že s mými free uvítacími ceremoniemi vůči Dagmar nesouhlasí, ale přesto se dokázala držet zpátky.

„Půjdeme někam na oběd? V letadle jsem skoro nejedla, měla jsem žaludek jako na vodě a teď mám příšerný hlad.“

„Půjdeme na oběd domů, upekla jsem husu, zadělala na domácí knedlíky a uvařila červené zelí,“ pyšně se vychválila máma.

„Tak my se stavíme večer,“ se smutným tónem v hlase reagovala na mámina slova Petra.

Máma mlčela a tak jsem pochopila, že se do situace musím vložit já.

„To nepřipadá v úvahu, chci mít celou rodinu pohromadě, jedeme všichni domů. No, jinak jsi to, mami, ani nemohla myslet, ne?“

„No samozřejmě, že jedeme všichni,“ smířlivě odpověděla máma.

Bylo to skvělé odpoledne, večer a noc. Jedli jsme, pili, vyčerpávali bránici neustávajícími salvami smíchu. Historek z Kanady a z Čech po pětileté absenci bylo víc než dost. Užili jsme si to a máma snad poprvé konečně začala vnímat i přítomnost Dáši. Mareček usnul v pokojíku před půlnocí a my ostatní jsme se značně unavené a vysmáté začaly k spánku ukládat po třetí hodině ranní.

„Půjdete se se mnou podívat na ty dva byty? Potřebuju znát co nejvíc názorů,“ zaprosila jsem do telefonu, když jsem mluvila s Petrou.

„Pokud si kvůli tomu nebudeme muset čerpat dovolenou, tak určitě a rády.“

„Tak to je v pohodě, s makléřem jsem dohodnutá na pátou. Obligátně na Václaváku a u koně.“

„Budeme tam i my,“ ujistila mě Petra a položila sluchátko.

Makléř byl zavalitý upocený chlapík s brýlemi a typickou přehazovačkou nad ohromnou lesklou pleší. Ač se snažím nesoudit lidi podle vzezření, napadla mě myšlenka, že pokud ty byty budou vypadat podobně jako on, není ani nejmenší šance na sepsání kupní smlouvy. Tuhle nevkusnou představu jsem vzápětí zavrhla, přisedla k zavalitému makléři do auta a mávla na ségru, aby vyjely po našich stopách.

První byt byl sice kousek od centra, ale také od magistrály. Místo nenabízelo absolutně žádný klid.

„Tak tady se mně teda vůbec nelíbí,“ vnesl do ticha neútulného domu svou nefalšovanou pravdu Mareček.

Nejen lokalita, ale i interiér domu a v neposlední řadě především samotného bytu nenabízeli lichotivý zážitek. Oloupané zdi, nepřehlédnutelná vlhkost v celém domě, zápach ze zatuchliny a kočičinců

– to vskutku nenaplnňovalo mou touhu a představu o prvním samostatném bydlení. Na tom jsme se shodli všichni, měla jsem pocit, že dokonce i sám makléř. Už je to tady, předtucha se naplňuje – byty budou stejně hrozné jako sám makléř.

Druhý byt byl ve Vysočanech v činžovním domě. Rozjeli jsme se tam.

„Je to tenhle opravený. Číslo popisné 54. Před půl rokem dodělali zateplení a novou fasádu,“ zachraňoval situaci z předchozí prohlídky makléř.

„Tak ten, při nejmenším z venku, nevypadá špatně,“ upřímně řekla Dáša.

Před domem byla jen místní komunikace s možností parkování auta, hlavní komunikace s tramvajovou zastávkou byla o kus dál, ale pořád to bylo jen asi deset minut chůze od domu s číslem popisným 54. Po vstupu do hlavních dveří na mě dýchla vcelku příjemná atmosféra udržovaného domu. Výtah tu nebyl, ale byt se nacházel v prvním patře, takže na minimální udržení kondičky dostačující.

„Tady to je, byt číslo tři,“ funěl upocený makléř a chvějící se rukou se snažil prostrčit klíč do zámku. Když už jsme začali nabývat dojmu, že se snaží odemknout cizí byt, podařilo se mu to.

„Pojďte dál a projděte si ho,“ vyzval nás makléř a nechal nás v klidu prozkoumávat dispozice a vybavení bytu.

„To je skvělé, je tu i balkon a příjemný výhled do ulice,“ konstatovala tuhle příjemnou skutečnost Petra.

„Mně se líbí řešená kuchyň spolu s obývánkem a prostorné pokoje,“ pochvalovala si zase Dáša.

„A co tobě, Marečku, taky se ti tu něco líbí?“ mrkla jsem na Máru.

„No jasně, teto, že líbí. Úplně nejvíc ta ohromná namalovaná formule na zdi vedle v pokoji,“ nadšeně se hrnul Marek do zcela jistě původního dětského pokojíku.

Na zdi byla vskutku skvostná barevně vymalovaná formule o rozměrech asi metr na půl metru. „Budu muset škrábat zeď,“ napadlo mě hned při pohledu na ni, ale Marečkovo nadšení bylo tak upřímné, že i já jsem z té formule nakonec měla radost.

„Nechte mně prosím čas do zítřka, určitě se vám ozvu, jestli tento byt beru, nebo ne,“ rozloučila jsem se s makléřem a ujížděla s holkami